

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

42. An sacerdos possit directè offerre sacrificium Missæ pro aliquo infideli.
Turca Hebræo, Catechumeno, &c. & ab illis accipere consuerum
stipendium? Et docetur Sacerdotem non posse accipere ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

vel restituendo excessum supra legitimum stipendiū, vel celebrando alias Missas, easque applicando personis illis, à quibus plura accepit stipendia pro quantitate stipendiorum, neque dicto Sacerdoti suffragatur bona fides, quia nolo eum teneri solum ratione rei acceptæ iam consumptæ, secundum quam forsitan non est factus ditior, sed volo illum teneri ratione contractus innominati, do ut facias, hoc est, do elemosynam, ut pro illa facias Sacram: bona autem fides non tollit obligationem illam quæ reperitur in contractibus, ut omnes fatentur.

6. Hanc verò quæstionem hęc pertractare iterum volui, ne Lectores nixi auctoritate amiciissimi P. Bardi, vel P. Hurtadij, me pro affirmatiua sententia in posterum adducant, ut ipsi non benè fecerunt, nam licet ego olim in illam inclinauerim, tamen postea, ut optime obseruat P. Lugo, *vbi sup.* negatiuam sententiam mordicus docui in p. 5. r. 1. a. *refol.* 45. & p. 6. r. 6. *ref.* 8. nec enim pudet in meis operibus dissentire ab aliqua sententia quam doceram, exemplo D. Augustini, & omnium Magistrorum D. Thomæ; idem fecit Sanchez retractando se, & mutando plures sententias in summa, quas de matrimonio docuerat. Idem fecit Rodriguez, Portel, ipse Suarez, & Vasquez.

7. Rectè itaque ex eadem Societate P. Franciscus Amicus, qui inter Theologos ætatis nostræ prima sublimitate obtinuit, sic asserit in *cur. Theol.* tom. 7. *disp.* 33. *sect.* 12. n. 385. Hoc tamen constanter, ac fideliter pronuncio, me nunquam affectu impugnandi, sed studio inquirendi veritatem, & Authores legisse, & sententias examinasse, quo fit, ut non semel, vel ex assidua Doctorum lectione, vel ex publica, & frequenti disputantium concertatione, vel ex diuturna, ac sedula mentis commentatione, quasi de tenebris oborta luce eandem sententiam, quam semel, ut veram statuimus, bis, aut ter mutauerimus, eligentes potius mutabiles videri, quam cum præiudicio agnitæ veritatis pertinaces haberi. Ita ille, & ego.

8. Nota hic obiter, quod Sacerdos, qui tenetur in aliqua Ecclesia celebrare pro cultu illius, vel communitate populi tantum absque obligatione applicandi sacrificium, non potest pro illius applicatione aliud stipendium accipere; sed contrarium non est improbabile etiam post decreta Urbani VIII. Ita Sorius, *vbi sup.* & alij.

9. Item, quia iuxta probabilem sententiam, quam amplectuntur Angelus, Syluester, Nauarrus, quos sequitur Lessus *lib.* 2. *cap.* 12. *num.* 71. *Nauarra lib.* 3. *c.* 1. n. 375. Filliucius *tract.* 2. 143; licet etiam probabiliter in valde graui Sacerdotis necessitate, cui nequeat aliter occurrere, plura stipendia iusta vnius Missæ recipere pro sufficiente vitæ clericæ sustentatione. Nec decreta Cardinalium anni 1625. loquuntur in hoc casu, cum non intendant iuri naturali derogari. Ita P. Lugo *vbi supra* n. 688. Sed in hoc puto procedendum esse cum magna cautela, ne Sacerdos putet se esse in graui necessitate, in qua non est, nec aliter huic necessitati occurrere posse, nisi sumendo duplicatum stipendium, ideo in facti contingentia omnia benè perpendat, & cum viris Doctis, & pijs statum suum consulat. Alibi etiam à nobis dictum est, quod qui pluribus debet Missam non ex stipendio accepto, sed ex liberali promissione, potest vnica Missa pluribus satisfacere, quod nouissime docet Ioan. Sorius *loco citato*, nec hoc prohibitum esse in decretis Urbani, quæ solum loquuntur, quando Missa debetur ex iustitia multis ratione multiplicis stipendij recepti. Vide Thomam Hurtadum *vbi supra* n. 178. *cum seq.* & tandem sic ait; Decretum autem, consuetudo, aut lex solum prohibet eandem Missam dicere pro multis, pro quibus ex iustitia tenetur offerre ratione stipendij

accepti, hæc enim lex solum taxat pro Missis dicendis stipendium: non verò prohibet quòd offeratur pro alijs ex promissione, liberalitate, & misericordia. Quare opinio Thomistarum de infinitate valoris sacrificij Missæ, non solum theoreticè, & speculatiuè est vera, sed etiam practicè quantum ad obligationem pro alijs multis, dummodo non sit ex accepto stipendio. Quare maximè fauorabilis est animabus Purgatorijs, pro quibus ex æquo potest offerri, ac pro illo, qui stipem donat; & potest contingere, quod in illo pro quo offertur ex gratitudine maiorem fructum causet, quam in alio, qui stipendium dedit, quia in illo maior est deuotio, iuxta cuius mensuram causatur fructus satisfactionis. Ita Hurtadus.

10. Hinc sequitur, quod si in aliqua Religione est consuetudo vel statutum, quod ex beneuolentia vel gratitudine erga amicos fundatoris, protectoris, benefactoris necessitatum communium Regni, Ciuitatis, aut Communitatis dicantur aliquot Missæ: potest nihilominus Sacerdos stipendium accipere ab alio, & illi applicare sacrificium.

11. Vnde Remigius *vbi supra* n. 3; dicit, [Es tambiè muy prouable, que los Religiosos que estan obligados por la Regla y constituciones de la Orden, dezir Missa por los difuntos della, pueden ofrezca la Missa por otro de quien han recibido el stipendio.]

12. Nota etiam hic, quòd peccat mortaliter Sacerdos, qui nimium differre dicere Missam pro eo, à quo accepit stipendium; tempus notabile, ego alibi cum multis Doctoribus existimari esse spatium ultra mensuram, Leander existimat spatium ultra tres, at magis latè loquitur Hurtadus *vbi supra* *refol.* 18. n. 203. puto tamen hanc materiam non esse ampliandam, sed potius restringendam: nam si huiusmodi Missæ dici iubeantur causa impetrationis, ut puta pro aliqua necessitate, notabiliter dilata damnum spirituale, vel temporale importare possunt; si verò ratione satisfactionis, præcipuè animarum Purgatorijs, tunc etiam plana est iniquitas, cum eas acerbissimis doloribus cruciatas debito à se suffragio differat liberare. Et Marchinus putat quòd Sacerdos tenetur restituere elemosynam acceptam, si Missa celebranda erat pro beneficio aliquo temporali impetrando, & ob culpabilem eius moram, vel nullo modo, vel segnius est impetratum; violatio enim iustitiæ obligationem parit restituendi. Sed huic sententiæ, non adhaeret Pater Hurtadus *loco citato* n. 198.

13. Et tandem nota, quod aliqui, quos citat & sequitur noster Alphonsus de Leone *quest.* 7. *sect.* 10. & *quest.* 8. *sect.* 16. *de Capellanis*, asserunt debere Sacerdotem sigillatim, ac distinctè dicere singulas Missas pro singulis, qui petierunt illas. At Bonacina *de Sac. Euchar.* q. 11. *sect.* 17. §. *admittunt*, posse Missas applicari coniunctim, & in consulo. Si nimirum Sacerdos qui recepit à quatuor personis quatuor stipendia, dicat totidem Missas pro cunctis, ita ut singulae pro rata profint omnibus; dum omnes Missæ dicantur intra latitudinem temporis concessi. Ego autem existimo hanc secundam sententiam in rigore sufficere; prima tamen magis mihi placet, & eius modus accommodatior, & vsitator est.

RESOL. XLII.

An Sacerdos possit directè offerre sacrificium Missæ pro aliquo Infideli, Turca, Hebræo, Carbecumeno, &c. & ab illis accipere consuetum stipendium? Et docetur Sacerdotem non posse accipere stipendium pro Missa dicenda, & applicare fructum Missæ ipsi Sacerdoti

Sup. conten- to in hoc. & seq. §. supra in Ref. 13. §. Nota vero ad medicū, vti. Vnde ex his, & lege infra ref. 147. in fine.

Alibi infra in Ref. 47. & in alia eius not.

DN
II

cerdoti proprium, & peccare contra iustitiam exhibendo pro certo stipendio numerata incerta, & fructus Missæ incertus, stante opinione probabili tantum. Quod est, non posse Sacerdotes duas portiones accipere pro eadem Missa, unam quatenus applicat fructum Missæ medium, quem pro determinatis personis ex usu Ecclesiæ celebrans offerre solet: & alteram, quatenus applicat fructum sibi proprium. Ex part. 10. tr. 12. & Misc. 2. Refol. 21.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Tamburinus, *Opusc. de Sacrif. Missæ, lib. 3. cap. 2. §. 2.* quia licet Sacrificium Missæ illis non profit, quoad meritum; siquidem infidelis, qui propter priuationem gratiæ est Dei inimicus, non est in statu meriti; neque profit quoad satisfactionem, quia satisfacere pœnæ quis non potest, dum est in peccato mortali; neque enim pœna vlla remittitur ei, cui actu debetur pœna æterna: prodest tamen quoad impetrationem, quatenus eis impetrari possunt, mediante Sacrificio, aliqua bona temporalia, immò & spiritalia, vt sunt aliqua bonæ inspirationes, & auxilia, vt Deus aliquantulum placatus eos infideles vocet ad fidem. Dices, non licebit ergo Sacerdoti integram stipem accipere; siquidem nec integrum Missæ fructum ei attribuire potest. Respondeo neque actu peccatori potest celebrans applicare totum fructum; & tamen nunquam hunc scrupulum iniecit Sacerdoti, quasi non possit à sibi cognito peccatore integram stipem accipere. Dico igitur, ex vna parte, fructum impetrationis tanti esse, vt superet omnem æstimabilitatem pecuniæ: & ex alia infidelem, vel peccatorem offerentem elemosynam velle interpretatiuè illud, quod velle rationabiliter potest. Cum igitur possit solum participare de fructu impetrationis; hanc solum, & nihil præterea velle, præsumendus est. Ita Tamburinus.

2. Sed contrà illum stat Hieronymus Garcia in *Summa morali, tract. 3. diff. 1. dub. 6. punct. 3. n. 25. sic*: [Digo lo segundo, el Sacrificio de la Missa puede ofrecerse por los Catecumenos, y infideles indirectè & sub generali quadam ratione, pero no en particular por este, ó aquel.] Ita ille; cui adde Marchinum de *Sacram. Ordinis, tract. 3. p. 2. cap. 7. n. 6.* ita aientem: Dicendum est, Missæ Sacrificium offerri posse pro Catecumenis, & infidelibus indirectè, & sub generali quadam ratione, sed non in particulari pro hoc, vel pro illo. Si videlicet offeratur Missa pro conuersione infidelium, vt sic, vel pro conuersione hæreticorum Galliæ, aut Germaniæ; vel pro salute totius mundi, quod minimè prohibetur: imò in Missali extat Missa pro schisma tollendo, & pro pace Ecclesiæ vniuersalis: & Sacerdos in Canone, offerens profert hæc verba: Pro omnibus orthodoxis, pro Ecclesiâ tua Sancta, vt eam pacificare, custodire, & adunare digneris toto orbe terrarum. Ratio etiam suffragari potest, quia tunc Sacrificium non offertur directè pro illis, qui sunt extrâ Ecclesiam, seu solum directè offertur pro nostræ fidei propagatione: atque ita per se solum intenditur Ecclesiæ bonum, licet ex hoc non nihil etiam spiritalis fructus in Paganos, & in infideles redundet, quod est indirectè pro infidelibus offerre. Tunc verò offeretur directè hoc Sacrificium pro illis, quandò offeretur pro aliquo bono ipsorum temporali, vel spiritali, descendendo in particulari ad hanc, vel illam personam: & hoc modo contendimus, nec licere, nec, si fiat, vilo modo prodesse his, pro quibus offertur. Hæc Marchinus.

3. Verùm resolutio huius difficultatis pendet ex illa quæstione, an Sacerdos directè possit offerre Sacrificium Missæ pro infidelibus. Et negatiuè senten-

tiæ adhæret Castrus Palaus, *tom. 4. disp. 22. punct. 1. num. 4.* Leandrus de *Sacram. tom. 2. tract. 8. disp. 2. q. 4.* Machadus, Lublinus, Huertos, Camerota penes ipsos Granadus in 3. part. D. Thome, *controu. 6. tract. 14. cap. 6. num. 3.* Hurtadus de *Sacram. disp. 11. de sacrif. Missæ, difficult. 4.* Azorius *tom. 1. lib. 10. cap. 22. q. 1.* Calpessus in *Curs. Theol. tom. 2. tract. 23. disp. 1. sect. 4. n. 4.* Valquez *disp. 227. cap. 3. & seq.* Sotus in 4. disp. 11. quæst. 2. art. 7. asserentes, Sacrificium Missæ, nec licite, nec vtilitè offerri posse pro non baptizatis viuus. Et in primis non posse pro illis licite offerri, probatur ratione desumpta ex consuetudine; quia Ecclesiâ non baptizatis, quâ tumvis Catecumenis, denegat publicæ orationes in Missa, excepto die Parasceus, ex peculiari priuilegio, in signum generalis redemptionis in eo die pro omnibus à Christo exhibitæ; in aliis autem diebus potius petit vt infideles conuertantur: ergo Ecclesiâ hæc consuetudine satis denotat, se nolle, & prohibere quòd fiant orationes publicæ pro non baptizatis: ergo multo fortius prohibet, & non vult Sacrificium Missæ pro illis offerri, quia istud minus est orationibus publicis, & non minus publicum quàm illæ. Deinde non posse pro illis valde effectum probatur, quia Eucharistia vt Sacramentum non prodest illis, cum tantum sit instituta in Sacramentum baptizatis, ergo nec vt Sacrificium; quia etiam vt Sacrificium confert suos effectus instar Sacramenti ex opere operato. Consequentia patet, quia si non esset & nullo fundamento affirmari potest, Christiana Eucharistiam in Sacramentum pro baptizatis tantum instituisse: & eandem in Sacrificium, quatenus etiam vt sic, instar Sacramenti, instituit, pro non baptizatis instituisse. Et hæc videtur expressa sententia D. Augustini, *lib. 1. de anima, & eius orig. c. 3. ante med. in 7. tom.* vbi aduersus Vincentium Felagianum probat, pro parulis decedentibus ante Baptismum Sacrificium offerri non posse, eò solius, quia non sunt per baptismum, vel Martyrium regenerati. Quis enim (inquit) offerat Corpus Christi nisi pro eis qui sunt membra Christi? Nemo autem fit membrum Christi, nisi aut Baptismate in Christi, aut morte pro Christo. Cum ergo hæc ratio non solum parulos, sed viros adultos non Baptizatos comprehendat; effectus ex sententia Augustini, pro ipsis offerri Sacrificium non posse: quod ipse Augustinus, *eo lib. cap. 11.* expressis verbis indicauit. Hæc clarissimè expressit Concil. Bracharen. *1. can. 37.* Chrysost. *homil. 69. ad Popul. Antiochen.* & *serm. 7. in Epistol. ad Philippen. in morali exposit. D. Thom. quæst. 79. art. 7. ad 2.* Ratio efficax est; quia non est credendum, Christum Dominum Eucharistiam in ratione Sacrificij instituisse pro iis, pro quibus in ratione Sacramenti non instituit; neque effectum Sacrificij communicandum esse, quibus Sacramentum communicari non possunt. Præterea, si Sacrificium Missæ ex opere operato effectum habere possit in non baptizatis; vt quid Ecclesiâ Catecumenos, peractis Orationibus, & finita lectione Evangelicis excludebat? ne oblationi, consecrationi, & consumptioni præsentem essent.

4. Scio tamen, & concedo, opinionem æstimatiuam esse satis probabilem, quam tenent Suarez, Bellarminus, Henriquez, Layman, Sâ, Cardinalis Lugo, Filliucius, Scorcia, Fagundez, Bonacina, Syluius, Villalobos, Ledesma, Ludouicus de San Iuan, quos citat Leandrus *ubi supra*, quibus ego addo Lessium in 3. part. D. Thome, *quæst. 83. art. 1. dub. 9. num. 53.* Trullench. de *Sacram. Eucharist. dub. 4. num. 6.* Auerlam de *Sacram. Eucharist. quæst. 15. sect. 10.* Præpositum in 3. part. *quæst. 83. art. 1. dub. 21. n. 218. in fin.* Martinum de San Ioseph in *Mo-*

Sup. hoc in tom. 4. tr. 1. ref. 39. §. sed nota, & in alio §. eius annot.

nita Confessoriorum, tom. 1. lib. 1. tract. 10. de Eucharist. num. 14. Vigiers 3. part. quest. 83. dub. 12. n. 61. Metcerum de Sacrament. quest. 83. dub. 5. num. 9. & novissimè Dicastillo de Sacramentis tom. 1. tractatu 5. disp. 2. dub. 3. num. 47. qui asserit, posse offerri Missam pro bono ipso infidelium, vel spirituali, vel etiam temporalis, vel in communi, vel in particulari, pro hac, aut illa natione, vel persona. Quod probatur ex usu veteris legis, in qua fiebat sacrificia, ut pro Dario, 1. Esdra 6. pro Spartiatis, 1. Machab. 12. pro Heliodoro, 2. Machab. 3. quia ratio sacrificij non erat tunc limitata: Ergo idem nunc licet propter eandem causam, quia nostrum sacrificium magis sufficiens, & magis uniuersale existit, quia sacrificium creatum pro omnibus, quoad sufficientiam, fuit oblatum à Christo. Sed istud non est minus uniuersale quoad efficaciam: ergo. Neque hoc est omnino alienum ab usu Ecclesie; nam ita factum esse in Ecclesia, ex multis Sanctis Patribus probant Henriquez, & Suarez ubi supra, & ita intelligunt Paulum 1. ad Timotheum 2. ubi præcipit aut commendat orationes, & oblationes pro omnibus fieri, & pro Regibus, qui tunc infideles erant. Quem locum omnes Græci, & Latini Patres interpretantur de obsecrationibus quæ sunt in Missa, & oblatione impetratoria.

5. Verum licet hanc opinionem affirmatiuam, ut dixi, existimem esse probabilem; non tamen admittenda videtur opinio Patris Tamburini, videlicet, posse Sacerdotem recipere stipendium ab infideli, ut ei sacrificium Missæ applicet. Et ratio est, nam infidelis, dando stipendium pro Missa, præberet stipendium certum credens, quod sit capax fructus sacrificij Missæ, ut suppono, maxime si ad hoc faciendum à Sacerdote induceretur: & Sacerdos ei præberet fructum incertum: Nam (ut visum est, nec negari potest) opinio contraria, quam ego teneo, negat pro infidelibus posse offerri sacrificium Missæ. Quod confirmatur autoritate ipsius Patris Tamburini: nam ubi supra lib. 3. cap. 1. §. 3. num. 67. verè, & rectè docuit, Sacerdotem non posse accipere stipendium pro Missa dicenda, & applicare fructum Missæ ipsi Sacerdoti proprium; & adducit rationem: quia, quod talis fructus sit alteri applicabilis, est res factis incerta: Fideles autem, cum afferunt stipem certam, non sunt fructui incerto satisfaciendi. Ergo idem debebat docere in casu quo sacerdos acciperet stipendium ab infideli pro Missa dicenda: nam ut visum est, sacrificium Missæ posse infidelibus applicari, res factis incerta est, unde infidelis si seiret hoc, stipendium non daret. Et idè Dicastillus ubi supra, tractat. 2. disp. 1. dub. 9. num. 219. optime, & verè docet Sacerdotem peccare contra Iustitiam exhibendo pro certo stipendio munera incerta, & fructus missæ incertos, stante opinione probabilis tantum: nam qui dat certum stipendium, nullo modo vult se subicere incertitudini opinionum. Ita ille, quæ omnia applicanda sunt in casu nostro. Ergo. Opinione tamen Tamburini admitterem in casu quo infidelis seiret diuersitatem opinionum, quæ in ter Doctores exant, vel hoc Sacerdos inueneret: tunc quidem posse recipere stipendium pro Missa dicenda, non dubito.

6. Et idè ex dictis refellendus est novissimè Pater Leandrus ubi supra de Sacrament. tom. 2. tractat. 8. disp. 4. quest. 10. asserens posse sacerdotem duas pias tantias accipere pro eadem Missa: vnam quatenus applicat fructum Missæ medium, quem pro determinatis personis ex usu Ecclesie celebrans offerre solet: & alteram, quatenus applicat alteri fructum sibi proprium, cui ipse renunciat, & alteri cedit. Sed hanc opinionem, Cardinalis Lugo, & ego cum mol-

tis aliis sepius improbauimus: & improbat Tamburinus, & Dicastillo ubi supra, & novissimè Antonius Ruteus ex Ordine Minorum, de Sacrificio Missæ. 1. disp. 1. quest. 2. dub. 2. num. 7. ubi sic ait: Quæres, si verum est, Sacerdotem posse fructum ex opere operato specialiter sibi prouenientem alteri pro libero applicare: an vnica Missa possit satisfacere duobus stipendiis, applicando vni fructum medium, qui communiter applicatur, & alteri fructum hunc specialem sibi proprium: Respondeo nullo modo licere: Primò, quia fructus hic nullus est, cum Sacerdos est in mortalitate, ideoque fructus huic applicatus esset incertus, & sæpè nullus, cum tamen fructum aliquem certum applicare teneatur. Secundò, ignota est quantitas huius fructus, quem puto maiorem fructu medio. Denique, qui dato stipendio rogat Missam, intendit sibi applicari fructum medium, qui communiter applicatur ei, pro quo offertur sacrificium; & Sacerdos recipiens elemosynam, tacitè ad id se obligat: ideoque licet applicare fructum hunc specialem duorum sacrificiorum, non satisfacere obligationi. Ita ille, cui adde, me citato Auerfani de Sacramento Eucharist. quest. 11. sectione 10. Caspensem in cursu Theologico tom. 2. tract. 23. disp. 3. sectione 8. num. 109. & me citato Garciam in Summa morali; tractatu 2. difficultate 10. dubit. 4. num. 14. & 15. & præter rationes adductas, præcipua est; quia qui dat stipendium pro Missa, intendit, & vult sibi applicari valorem certum; non autem incertum, & dubium, & manentem sub opinione Doctorum: incertum autem est, an Sacerdos possit illam partem in illum transferre: similiter est incertum, & valdè dubium, an habeat effectum ex opere operato, etiam quoad satisfaciendum. Ergo, &c.

7. Reassumendo itaque omnia quæ dicta sunt in hac Resolutione assero, Sacerdotem non posse pro infidelibus directè sacrificium Missæ in personam Christi, & Ecclesie pro ipsis offerre, ut fructum ex opere operato in illis habeat; atque adèd non posse ex illis consuetum stipendium accipere pro Missa dicenda.

RESOL. XLIII.

An qui tenetur in aliqua Ecclesia celebrare sine sacrificij applicatione, ut vulgò dicitur, Con la sola, præsenz, possit aliud stipendium pro illa Missa accipere, & alteri applicare? Ex part. 2. tract. 14. Refol. 80.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Alphonsus de Leone, vir huius literaturæ consultius, in tract. de Iubileo part. 3. quest. 20. num. 27. Vbi sic asserit. Quando datur stipendium, non pro applicatione sacrificij, sed pro cultu Ecclesie, vel commoditate populi: tunc potest Sacerdos aliam elemosynam accipere pro applicatione sacrificij, ab eoque peccato & obligatione restitutionis. In dubio autem non præsumitur datum, vel relictum pro cultu Ecclesie, sed pro applicatione sacrificij, nisi aliud constet ex claris verbis testatoris, vel circumstantiis personarum. Unde cum fratres in Oratorio, seu eorum Ecclesia faciunt celebrare festis diebus, vel ob commoditatè ipsorum, ut Missam audiant, & ibi communi-cent, & aut ob commoditatem gentis vicinæ absque alia expressione: non intelliguntur sacrificij applicatione velle, ut in praxi vidi multoties consultum, & practicum à viris timoratis & doctis. Ita ille. Et antea hanc sententiam docuerunt etiam Fraxinellus de oblig. Sacerd. sect. 4. concl. 4. §. 8. & Homobon. de Bonis de exam. eccles. part. 1. tract. 2. c. 13. quest. 121.

recitantes lege infra doctrinam § vult. Refolutio. 129.

Sup. hoc in tribus Ref. seqq. & supr. in Ref. 27. §. vlt. & in Ref. 39. §. Adde, & in Ref. 42. eusdem in §. Nota hic.